

5 Kærlighed for første gang

Hun var en af de yngste i klassen. Og ikke særlig køn. Hendes ansigt var for magert og for blegt og hendes hår friseret i en umoderne fletning, der i løbet af dagen løsnede sig, så man anede et smukt fald. Men det var også det pæneste, man kunne sige om hende.

Alligevel var hun populær. Men vel nok mest, fordi hun som regel var villig til at hjælpe kammeraterne med stile eller regneopgaver, de enten ikke kunne løse eller ikke gad beskæftige sig med. Hun var ekspert i at give forskellige dispositioner til stile, der så kunne fabrikkes i store frikvarterer, som hun var fabelagtig til at hviske årstal ud mellem de smalle læber, højt nok til at kammeraterne kunne høre dem, men ikke så højt, at lydene forplantede sig til katederet.

Hendes hjælpsomhed skaffede hende populariteten, og hun hagede om den. Hun varmede sig ved den. Den var hendes erstatning for de invitationer, hun måtte nøjes med at høre, andre fik. Og hun hørte om mange. For hun var en dejlig neutral person at fortælle hjertesorger til. Hun lyttede altid stilfærdigt og roligt, kom med små kommentarer nu og da, men lod sin mening være så spag, at

fortælleren ikke blev bremset.

Derfor vidste hun besked om alle intriger, alle forelskelser, ulykkelige som lykkelige, der opstod i klassens lille verden. Hun oplevede dem på tredje-hånd og var egentlig tilfreds med det. Selv om hun vel også drømte om, hun engang skulle være den aktive. Den, der fortalte.

Men hun lod aldrig nogen ane, hvad hun følte. Derfor troede ingen, hun følte noget. Hun var barnet i klassen. Barnet, man roligt kunne snakke til, fordi det alligevel ikke forstod ret meget.

Da hun blev forelsket for første gang, gemte hun det som en hemmelighed. I flere måneder gik hun bare rundt, som hun plejede. Ham, hendes beundring gjaldt, anede det næppe. Han ville være blevet meget forbavset, om han vidste, hvor stor betydning han havde fået i hendes tilværelse.

Han gik en klasse over hende. Han mødte på samme tid på skolen og stod gerne ved indgangen, når hun kom. Ikke for hendes skyld, men fordi han ville nyde friheden så længe som muligt. Og i de sekunder, der gik, mens hun passerede ham, samlede hun glæde, indtil hun så ham igen.

Hun vidste, han var forelsket i en anden pige på skolen, men det betød egentlig ikke noget for hendes følelser. For hun ventede ingenting. Havde han talt til hende, ville hun være blevet meget forundret. Hun troede ikke, han kendte hendes ansigt i vrimlen af børn.

Derfor fik hun et lille chok, da han en dag efter sidste time standsede hende i skolegården og uden

indledning spurgte, om hun ville i biografen med ham samme aften. Hun så på ham med øjne, der lyste af forvirring. Rødmnen brusede op over kinderne, og et øjeblik blev hendes ben så underlige, at det var, som skulle hun falde. Men hun hviskede ja.

Hun havde været nervøs hele eftermiddagen. Hun havde været rastløs og ikke villet spise. Hendes mor var forbavset, men kom ikke med bemærkninger, og hun fik lov at gå uden at forklare nærmere. Selv om det måtte se underligt ud, at hun bad om sin nye frakke, sine højhælede sko – og moderens læbestift.

Han stod ved biografen, da hun kom, og uden ret mange ord fandt de deres pladser. Det blev hurtigt mørkt i salen, så de havde en undskyldning for at tie, og hun slappede af efter de mange timers anspændelse. Det blev pludselig dejligt at sidde ved siden af ham i mørket. Hun lænede sig tilbage i stolen og følte, hvordan hendes ene arm rørte ved hans.

I de timer, filmen varede, oplevede hun sit livs højdepunkt. Hun kunne næsten ikke tro, at hendes drømme, de mange drømme, hun havde næret i stilhed, nu var gået i opfyldelse. At det virkelig var hende, som nu sad tæt op ad ham og så på det samme, han så, oplevede det samme som han.

Hun kunne ikke gøre for det, men lykkefølelsen var så stærk, at hun et øjeblik mærkede tårerne komme op i øjnene. Klumpen i brystet fordelte sig,

da små dråber langsomt fandt vej ned over kinderne. Og hun knugede hænderne mod hinanden, mens hun grød og smilede på en gang.

Han opdagede det ikke. Eller måske ville han bare ikke se tårerne, fordi de stillede ham i en situation, han ikke kunne klare. For hvad skulle han sige til en pige, der tudede. Når der ikke var en smule at tude over i en film, som bare var sjov.

Da lyset kom, og salens række-mennesker pludselig blev en stor, forvirret masse, der trængtes om udgangene, så de på hinanden med et bly blik, men vendte sig straks væk. Hun, fordi hun blev genert. Han, fordi lyset i hendes øjne forvirrede ham.

De mødte et par kammerater fra hans klasse under biografens neonskilt. Hun var bange for, de skulle blive stående for at snakke, men han trak hende hurtigt af sted. Hun hørte bare en stemme råbte efter ham: „O'kay, du ...“

De sidste ord blev borte for hende. Måske, fordi hendes usikkerhed atter vendte tilbage, nu da mørket var afløst af gadernes skarpe lys og initiativet overladt til dem. De gik hurtigt. De så ikke på butikkerne. Heller ikke på menneskene, de passede. Eller på hinanden.

Da de drejede ned ad en sidevej mod hendes hjem, og fodgængerne blev færre, begyndte de at snakke lidt. De fortalte hinanden om skolen, rakkede den gensidigt ned med alt, hvad den indeholdt af plageånder, og blev enige om, at den egentlig

ikke var værd at gå på. Hidtil havde hun syntes, den var meget god, men hans udtalelser fik hende til at se den i et andet lys. Han bandede også lidt for at understrege sin harme. Måske, fordi mørket var barmhjertigt og modet voksede.

Pludselig tog han hendes hånd. Det var, da hun havde forklaret ham, hvor hun boede, og han havde forstået, hun snart var hjemme. Det gav et sæt i hende ved berøringen, og hun mærkede igen lykkefølelsen brede sig gennem kroppen. Hun blev tavst. Al hendes veltalenhed forsvandt. Det eneste, hun ænsede, var hans hånd omkring hendes.

Da de nåede huset, lod han sin frie hånds fingre glide over hendes kind i et ømt og kejtet kærtegn. Og for første gang turde hun bevidst lade sine øjne møde hans; selv om hun følte gråden komme tilbage. Måske forstod han hende, for da han så tårerne, lagde han armene om hende og kyssede dem bort.

Næste morgen var lykkefølelsen der stadig. Hun sprang op, kunne ikke hurtigt nok komme på badeværelset og gøre sig klar og væltede næsten sin far, der samtidig var på vej. Hun lo ad hans halvsure ansigt, og han så forundret på pigen, hvis øjne pludselig havde fået nyt lys. Så trådte han til side og lod hende gå først.

Inden hun bøjede hovedet over vasken, kiggede hun et øjeblik på sig selv. Hun så og så, mens munden åbnede sig halvt. Smilet bredte sig. Det blev til latter. Og ubevidst lod hun en finger glide hen

over læberne, mens hun tænkte på ham.

Han var ikke ved indgangen, da hun kom. Det undrede hende en smule. Men måske var han sent på færde. Hun drejede tankfuldt fletningespidsen om en finger, idet hun gik ind i skolegården. Og da var det, hun fik øje på ham. Han stod midt i en klýnge store drenge, som råbte, mens de daskede ham på skulderen.

„Du vandt sørme. Den troede vi ikke, du havde gennemført. Men her er så en krone fra hver ...“

Da hun gik forbi, blev de tavse. De så skamfulde ud, opdagede hun undrende, og da hun kiggede på ham, der endnu stod med kronestykket i den ene hånd, drejede han ansigtet, så øjnene forsvandt.

Hun stirrede på hans bøjede nakke og forstod. Forstod den uventede invitation, hans tavshed i begyndelsen af aftenen, ordene, kammeraterne havde råbt efter ham, da filmen var forbi. Hun forstod, hvorfor han havde fået penge.

Hun havde været den ene af brikkerne i et væddemål med fem-seks kroner som indsats.

Et sekund blev hun stående. Hun opdagede ikke, at hænderne var blevet slappe, så skoletasken faldt ned på cementen. Hun så heller ikke hans ansigt, der nu igen var vendt mod hende. For pludselig drejede hun sig og løb mod udgangen, selv om klokken, der kaldte til time, gjaldede ud over de vendende børn.

Han banede sig vej gennem småflokke, der fulgte klokken, og nåede hende, idet hun med fletningen dansende på ryggen var drejet ud af gården. Med

et hårdt greb i hendes ene arm standsede han hendes flugt og hviskede med besvær:

„Du må tro mig, hører du. Du skal. Du skal. Jeg har sådan fortrudt.“

Igen mødtes deres øjne. Hans var tryglende, bedende under den rynkede pande.

Men lyset var slukket i hendes.

5 Opgaver

1. Læs novellen så godt, at du kan give et *referat* af den
2. *Komposition*
  - a. Er handlingen *kronologisk*?
  - b. *Fortalt tid* – hvor lang tid forløber der i „Kærlighed for første gang“?
3. *Miljø*
  - a. *Tid* – hvornår foregår novellen?
  - b. *Sted* – hvor foregår novellen?
  - c. Beskriv med eksempler fra teksten *miljøet* i skolen.
  - d. Beskriv med eksempler fra teksten *miljøet* i pigens familie.
4. *Personkarakteristik af hende*
  - a. Beskriv hendes udseende.
  - b. Hvordan er hendes forhold til klassekammeraterne?
  - c. Hvad er hun god/dygtig til?
  - d. Hvad mangler hun i sit liv?
  - e. Hvordan reagerer hun, da hun forelsker sig? Hvilke forventninger har hun?
  - f. Hvordan føler hun, da han inviterer hende i biografen?